

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΞΗΡΟΧΩΡΑΦΙΟΥ Ἡ ΙΕΡΑΣ

Ἐν τοῖς Acta et Diplomata τῶν Miklosich καὶ Müller Τόμ. Ε' σ. 256 κ. ε. ἐξεδόθησαν τῷ 1887 τρεῖς ὄρισμοὶ ἀδήλου αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἐν τῷ θέματι Μαιάνδρου κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μονὴν τῆς Ἱερᾶς ἦτοι τοῦ Ξηροχωραφίου, εἰς ἣν ἀποδίδονται κτήματά τινα διηρηπαγμένα ὑπὸ τοῦ πανσεβάστου σεβαστοῦ Γεωργίου τοῦ Φωκᾶ, γυναικαδέλφου τοῦ σεβαστοκράτορος Σάβα Ἀσιδηνοῦ καὶ τῶν Σαμφηνῶν καὶ Μαλαχιωτῶν¹. Τούτων δύο μὲν εἶνε πλήρεις, εἰς δὲ διεσώθη κολοβός. Ἐξεδόθησαν δ' ἐκ τοῦ κώδικος S. Marco 316, νῦν ἀποκειμένου μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκ τῆς αὐτῆς μονῆς κωδίκων ἐν τῇ Λαυρεντιακῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Φλωρεντίας. Εὗρηνται δ' ἐν παραρύλλῳ ἐπὶ περγαμηνῆς, γεγραμμῆς τὸν δέκατον τέταρτον ἢ μᾶλλον τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, συνεσταχωμένα μετὰ κώδικος τῆς Συχεδογραφίας τοῦ Μοσχοπούλου, γεγραμμῆς τῷ 1426 καὶ ἐν τέλει αὐτοῦ (φ. 129^{α-β}). Ἐχουσι δὲ οἱ τρεῖς οὗτοι ὄρισμοὶ ὧδε, ἐκδιδόμενοι ἐνταῦθα μετὰ διαφορῶν τινῶν τῆς ἐμῆς ἀναγνώσεως ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ἐκδόσεως (MM).

1.

Ἄρισμός διὰ τὰ καθαρπαγέντα χωράφια τῆς μονῆς παρά τε τῶν Σαμφηνῶν καὶ τῶν Μαλαχιωτῶν².

¹ Ἴδε περὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τὰ λεγόμενα κατωτέρω ἐν σημ. 1.

² Οἱ MM εἶδωκαν *Μαλαχίων*, ἀλλ' ὅτ' ἐγὼ ἀνέγνων τὸ παράφυλλον, διακρίνατο μόνον τὸ *Μαλαχι* ἄνευ τόνου, οἱ δὲ συντάκται τοῦ ἐν σ. 404 σημ. 1 μνημονευομένου Καταλόγου ἀνέγνωσαν *Μαλαχ*, διό εἶχον συμπληρώσει ὀρθῶς *Μαλαχιοτῶν* καὶ πρὶν ἢ λάθω γνώσιν τοῦ ἐν τοῖς Acta et Diplomata Τόμ. Γ' σ. 211, 212, 213 τύπου τούτου.

Ἐπέμνησθη ἡ βασιλεία μου παρά τοῦ μέρους τῆς σεβασμίας μονῆς τῆς Ἱερᾶς ἦτοι τοῦ Ξηροχωραφίου ὡς τόπια τινὰ διαφέροντα αὐτῇ ἀπὸ παλαιγενῶν χρυσοδούλλων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων καὶ ἐν τῷ θέματι Μαιάνδρου διακειμένα καθηρπάγησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς παρά τε τοῦ μέρους τοῦ παρσεδάστου Φωκᾶ κυροῦ Γεωργίου 5 καὶ τινων Σαμφηνῶν καὶ ἐτέρων προσώπων, καὶ κατέχονται παρ' αὐτῶν καὶ νέμονται ἀμετόχως, μικρόν τι ἢ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ποριζομένης τῆς τοιαύτης μονῆς, ὡς τῶν κατεχόντων αὐτὰ καταδυναστευόντων αὐτῇ· καὶ ἐδεήθησαν οἱ μοναχοὶ τῆς βασιλείας μου πρόσταγμα ταύτης ἐπορευθῆναι αὐτοῖς, ἀποκαθιστῶν αὐτὴν εἰς τὰ τοιαῦτα τόπια. 10 Ἡ γοῦν βασιλεία μου, μὴ βουλομένη τὴν μονὴν τῆς Ἱερᾶς στέρησιν ὑποστῆναι τῶν θ[ιαφ]ερόντων αὐτῇ, διορίζεται σοι τῇ πανεντιμοτάτῃ καὶ οἰκείῳ αὐτῇ ἐπὶ τοῦ κανικλείου κυρῆ Βασιλεῖω τῇ Χρυσομάλλῃ καὶ δουκὶ τοῦ θέματος τῶν Θρακησίων τηρῆσαι τὰ προσόντα τῇ μονῇ 15 δικαιώματα καὶ τοὺς περιόρους καὶ ἀποσπάσαι τὰ τόπια τῆς μονῆς τὰ παρά τινων καθαρπαγέντα καὶ προσκυρῶσαι αὐτῇ, ὡς ἂν παρά ταύτης κατέχωνται καὶ νέμονται, καθὼς αὐτῇ προσήρμισαν, ἐπιφωνήσασθαι δὲ καὶ τοὺς παρά πάντα δίκαιον λόγον καὶ ἀμετόχως κατέχονται τὰ τόπια τῆς μονῆς, ὅποιοι ἄρα καὶ εἶσι, τέλεον ἀπέχειν αὐτῶν· 20 οὐδὲ γὰρ βούλεται ἡ βασιλεία μου τοὺς ταπεινοτέρους καὶ μόνῳ θεῷ προσανέχοντας μοναχοὺς παρά τῶν ἰσχυροτέρων καταδυναστεύεσθαι.

† Εἶχε δὲ καὶ διὰ τῆς βασιλικῆς καὶ θείας χειρὸς δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων· μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ἰνδ. β' †.

2.

Περιπόθητε συνεπενθερὲ τῆς βασιλείας μου, πανευτυχέστατε σεβαστοκράτωρ, κύρ Σάδα Ἀσιδηνέ· ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Ξηροχωραφίου, ὁ μοναχὸς Νίκων, ἐπέμνησε τὴν βασιλείαν μου, ὡς χωραφιαῖα τινὰ τόπια διαφέροντα τῇ κατ' αὐτὸν σεβασμιά 5 μονῇ ἀπὸ χρυσοδούλλων παλαιγενῶν καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων καὶ ἐν

4. Μαιάνδρου MM, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγνωσιν συμφωνεῖ ἢ τε ἀνάγνωσις τῶν συνεκτικῶν τοῦ ἐν σ. 404 σημ. 1 μνημονευομένου Καταλόγου καὶ ἡ γραφὴ Μαιάνδρου παρὰ MM ἐν σ. 257, 22, δὴν εἶνε δι' ὀρθῆς ἢ ἐν ταῖς Προσθήκαις καὶ διορθώσαι τῆς σ. 464 τῶν Acta et Diplomata πρότασις περὶ διορθώσεως εἰς Μαιάνδρου ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ χωρίῳ 15. καὶ περιόρους MM 2;1. συνεπενθερὲ MM (ἐν σ. 463-464 διορθοῦνται συνεπένθερς) 4. τόπια MM

τῷ θέματι Μαιάνδρου διακείμενα πρὸ χρόνων τινῶν καθηρπάγησαν
 παρὰ τε τῶν παροίκων σου καὶ τοῦ πανσεβάστου σεβαστοῦ καὶ γυ-
 ναικαδέλφου σου Γεωργίου τοῦ Φωκά, καὶ νῦν κατέχονται καὶ νέ-
 μονται παρ' αὐτῶν ἡ γούν βασιλεία μου, μὴ βουλομένη στέρησιν
 ὑποστῆναι τὴν δηλωθεῖσαν μονὴν τοῦ προσαρμόζοντος αὐτῇ δικαίου 10
 ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις χωραφιαῖσι τοπίοις, διορίζεται σοι διὰ τῆς παρού-
 σης προστάξεως, διοικηνομήσαι παντοίως τὸ ἀποσπασθῆναι τὰ τοιαῦτα
 τοπία ἀπὸ τῶν κατεχόντων αὐτὰ ἀμετόχ(ως, ὡς) παρὰ τοῦ ρηθέντος
 καθ[ηγουμένου] ὑπεμνήσθη τῇ βασιλείᾳ μου, ἀποκαταστῆναι δὲ τῇ
 δηλωθεῖσῃ μονῇ ταῦτα· οὐδὲ γὰρ βούλεται ἡ βασιλεία μου στερηθῆ- 15
 ναι αὐτὴν τῶν τοιούτων χωραφιαίων τοπίων· ἀντιλαμβάνεσθαί τε τοῦ
 μέρους τῆς τοιαύτης μονῆς καὶ μὴ παραχωρεῖν τινὶ παραρπάξειν τῶν
 δικαίως διαφερόντων αὐτῇ καὶ ἰδιοποιεῖσθαι ταῦτα.

† Ἔιχε δὲ καὶ διὰ τῆς βασιλικῆς καὶ θείας χειρὸς δι' ἐρυθρῶν
 γραμμάτων· μηνὶ Ἀπριλλίῳ ἰνδ. β' † 20

3.

Ὅρισμός διὰ τὰ χωράφια τοῦ Ἄκρου ἀποτρέπων ἀπ' αὐτῶν τοὺς
 Σαμφηνοὺς.

Ἐφθασε μὲν λαληθῆναι ἡ μέσον τοῦ μέρους τῆς σεβασμίας μονῆς
 τῆς Ἱερᾶς καὶ τῶν Σαμφηνῶν ἐποίκων ἐνοῦσα ὑπόθεσις περὶ τῶν
 χωραφιαίων τοπίων τῶν οὕτω πως ἐπιλεγομένων τὸ Ἄκρον παρὰ τῷ 5
 τῆς βασιλείας μου βήματι, ἐνθα καὶ προεβάλλοντο ἀμφοτέρω τὰ μέρη
 τὰς δοκούσας τε καὶ προσοῦσας αὐτοῖς δικαιολογίας. Καὶ ἐπεὶ ἀπὸ
 τῶν παρ' ἀμφοτέρων λαληθέντων καὶ ἀφ' ὧν οἱ μοναχοὶ ἐνεφάνισαν
 δικαιωμάτων διεγνώσθη παρὰ τῆς βασιλείας μου ἡ γῆ πᾶσα τοῦ Ἄ-
 κρου τῇ τοιαύτῃ μονῇ διαφέρουσα καὶ κατεπ[ατει]το εἰς τοῦτο, καὶ 10
 οἱ Σαμφηνοὶ ἔλεγον δὲ ὡς ἡ τοιαύτη γῆ ἅπασα. . . .

Καὶ τοιοῦτοι μὲν οἱ ἐν τοῖς Acta et Diplomata ἐκ τοῦ κώ-
 δικος 316 ἐκδεδομένοι τρεῖς βασιλικοὶ ὁρισμοί. Ἄλλ' οἱ συν-
 τάκται τοῦ καταλόγου τῶν προσθέτων κωδίκων τῆς Λαυρεντια-
 χῆς βιβλιοθήκης, οἱ κ. κ. E. Rostagno καὶ N. Festa, διέγνω-

2,1. διὰ τῆς MM 10. κα...π...το MM 17. τῆ MM 20. δὲ λείπει MM
 3,3. λαληθῆναι μέσον MM 4. περὶ τινῶν 5. Ἄκρος MM 10. κα...το...MM

σαν, ὅτι μετὰ τοῦ φ. 129 τοῦ κώδικος S. Marco 316 πρέπει νὰ συσχετισθῆ ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς προελεύσεως προερχόμενον ἕτερον ὁμοίως ἐκ περγαμηνῆς παράφυλλον, τῇ αὐτῇ χειρὶ γεγραμμένον καὶ συνεσταχωμένον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ κώδικος S. Marco 308, περιέχοντος τὰ Ἑρωτήματα τοῦ Χρυσολωρᾶ, περιλαμβάνον δὲ δύο ἕτερα ἔγγραφα, ἐν πλήρες καὶ ἐν κολοβόν, ἀναφερόμενα εἰς τὴν αὐτὴν μονήν¹.

Τὰ δ' ἐν τῷ παραφύλλῳ τοῦ κώδικος S. Marco 308 ἀνέκδοτα ἔγγραφα, ἅτεν' ἀντέγραψα ἐν ἔτει 1906, εἶνε τὰ κατωτέρω ὑπ' ἀρ. 4 καὶ 5 ἐκδιδόμενα. Τούτων τὸ πρῶτον διεσώθη ἀκέφαλον ἐν πρωτοτύπῳ, φέροντι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ τε νοταρίου καὶ τῶν μαρτύρων τοῦ πρακτικοῦ καὶ περιέχοντι πλείστας ἄσας βραχυγραφίας καὶ ἐπιτιμησεις, ὧν τινες περιέργοι διὸ ἔκριν' ἀναγκαίαν τὴν ἐν τοῖς Πίναξι 8 καὶ 9 παράθεσιν κανονιστύπων αὐτοῦ, εἰλημμένων ἐκ φωτογραφίας ἀποδιδούσης τὰ μὲν γεγραμμένα ἐν λευκῷ, τὸ δ' ἔδαφος μελανόν. Παρατηρῶ δὲ, ὅτι ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ἀναγινώσκοντος ὧα τοῦ ἐκ περγαμηνῆς παραφύλλου συναπεκόπη μετὰ μέρος τῶν γραμμάτων, καθ' ἃ καὶ ἢ ὧα τοῦ χαρτίου κώδικος τῶν Ἑρωτημάτων τοῦ Χρυσολωρᾶ, μεθ' οὗ ὁ βιβλιοπηγὸς συνεστάχωσε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ξένον παράφυλλον. Διὸ τὰ συμπληρούμενα ἢ τὰ μὴ δυνάμενα νὰ συμπληρωθῶσι παρέθηκα ἐν ἀγκύλαις.

4.

. . . μὲν ἀφορῶσαι τὸν τόπον τῆς νομῆς τοῦ Σταυρίου καὶ τοῖς μοναχοῖς τοῦ Ἐ[ροχ]ωραφίου] παραδοῦναι εἶτα μετρήσαι τὲ καὶ περιορῶσαι καὶ ἀπὸ τῆς ἀργῆς [γῆς] τοῦ προαστείου τῆς Τριστόμου τόπον μοδίων διακοσίων] καὶ τῷ μέρει τῆς εἰρημένης μονῆς τοῦ Ἐ[ρη]ο[χ]ωραφίου] ἀποδοῦναι· ἐπὶ τούτῳ γὰρ καὶ τὸ παρὸν ἡμῶν ἔνταλμα συνή-

¹ E. Rostagno e N. Festa *Indice dei codici greci Laurenziani non compresi nel Catalogo di Bandini* ἐν τοῖς *Studi italiani di Filologia classica* Τόμ. Α' (1893) σ. 189. Ἐξίδουκαν δ' οἱ συντάχται τοῦ καταλόγου ἐν αὐτῷ σ. 18 καὶ μέρος τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 1 ὀρισμοῦ ἀνευ μνείας τῆς προγενεστέρως ἐκδόσεως παρὰ τῷ Miklosich καὶ Müller.

[The image shows a page of handwritten Greek text in a cursive script, likely from a manuscript. The text is densely packed with characters and includes various diacritical marks and symbols. It is written on aged, slightly yellowed paper. The handwriting is consistent throughout the page, suggesting a single scribe. There are some ink blots and variations in line thickness, characteristic of historical manuscripts.]

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΦΥΛΟΥ ΔΕ
 ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΑΥΡΕΝΤΙΑΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ SAN MARCO 308

ΕΥΡ. Δ. ΤΗΣ
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 20

θως πιστωθὲν βουλλωτηρίῳ ἡμῶν ἐπεδόθη σοι μὴνι ἰνδικτιῶνι τοῖς
 προγεγραμμένοις· οὕτως τοῦ [ὑφους] περιέχοντος· ἐπὶ τοῦ τόπου γε-
 νόμενος συμπάρελαθον μεθ' ἑαυτοῦ ἀπὸ τῶν παρ[οίκων] τῆς Τριστό-
 μου τὸν τε Μιχαὴλ τὸν Ἀλωπὸν, Κωνσταντῖνον τὸν τοῦ Ἀρχαλόκου,
 Ἰωάννην τὸν Βο[ουθλάν], Νικηφόρον τὸν Ἀθανασόπουλον καὶ Μιχαὴλ 10
 τὸν Πολίτην συμπρόντων ἡ[μῖν] καὶ Νικολάου νοτάριου τοῦ Μουκα-
 πέλη, Καλοῦ τοῦ Σπανοπούλου· Μιχαὴλ γαμβροῦ (;) τοῦ Ἀρμένη
 [Βασιλείου]·¹ κουράτορος τοῦ αὐτοῦ προαστείου καὶ ἐνώπιον αὐτῶν
 ἀποδεδώκαμεν πρὸς τοὺς μοναχοὺς τὸ[ν] τόπον τῆς νομῆς τοῦ Σταυ-
 ρίου ἰδιοπεριόριστον ὄντα καὶ ἀπὸ τῆς ἐξ[ω]χώρου γῆς τῆς Τριστό- 15
 μου ἦτοι τοῦ Μαρμάρου τόπον μοδίων διακοσίων ἤγουν [πρὸς] μὲν
 βορρᾶν σχοινία δέκα καὶ ἕξ· πρὸς δὲ νότον σχοινία δέκα καὶ ἑπτὰ·
 καὶ π[ρὸς] ἀνατολὰς καὶ δύσιν ἀνά σχοινία κδ· μετὰ τῆς οὐραγίας
 τῆς βουλλωθείσης παρ' ἑμοῦ δοθέντα αὐτοῖς· τούτων οὕτως πραχθέν-
 των καὶ ἀποδοθέντων παρ' ἑμοῦ τοῖ[ς] μοναχοῖς ἐνώπιον καὶ τῶν κα- 20
 τωτέρω ὑπογραφέντων μαρτύρων τὸ παρὸν πρακτικὸν ἐξελέμ[ην] γρά-
 φας οἰκειαῖς χερσὶ μὴνι καὶ ἰνδικτιῶνι τοῖς ἐγγεγραμμένοις † Ἰω-
 ἀννης πρωτοσπαθάριος τοῦ χρυσοτρικλίνου μέγας ἀκτουάριος τοῦ
 γενικοῦ λογοθέτου καὶ ἐξάκτωρ οἰκεία χειρὶ ὑπέγραψα † Νικόλαος
 νοτάριος ὁ τοῦ Μουκαπέλη παρήμην ἐπὶ τῷ παρόντι πρακτικῷ ὡς 25
 τὸ ὑ[φος] δηλοῖ καὶ μαρτυρῶν ὑπέγραψα. †

σίγνον	Καλοῦ
τοῦ	Σπανοπούλου,

 παρήμην ἐπὶ τῷ παρόντι πρακτικῷ ὡς τ[ὸ] ὑφος δηλοῖ· καὶ μαρτυρῶν
 ὑπέγραψα † Βασίλειος ὁ κουράτωρ προνοητῆς Τριστόμου παρήμην
 ἐπὶ τῷ παρόντι πρακτικῷ ὡς τὸ ὑφος δηλοῖ καὶ μαρτυρῶν ὑπέγραψα
 ἰδιοχείρως † Κώνστας ὁ τοῦ Κυριακοῦ τοῦ Ἀρχαλόκου παρήμην 30
 ἐν τῷ παρόντι πρακτικῷ, ὡς τὸ ὑφος δηλοῖ καὶ μαρτυρῶν ὑπέγραψα
 ἰδιοχείρως †

σίγνον	Μιχαὴλ
τοῦ	Ἀλωποῦ

 Μιχαὴλ ὁ Ἀλωπὸς παρὼν καὶ μαρ-
 τυρῶν ὑπέγραψα τὸν τίμιον σταυρὸν τὸ δὲ ὑφος προεστράπη, γράψαι
 Νικόλαος νοτάριος

σίγνον	Νικηφόρου
[τοῦ]	[Ἀθανασίου]

 || (ὀπισθεῖα ὀψις τοῦ φύλλου)

¹ Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὀνόματος Βασιλείου εἶνε ἀσφαλῆς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς κάτω-
 θεν τοῦ πρακτικοῦ ὑπογραφῆς αὐτοῦ.
² Ἡ συμπλήρωσις τῶν λέξεων τοῦ Ἀθανασίου κεκομμένων κάτωθεν γίνεται σαφῆς
 ἐκ τῶν ἐπομένων.

Ε.Υ.Δ. της Κ.Τ.Π.
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

95 [† Νικη]φόρος τοῦ Ἀθανασίου παρήμην ἐπὶ τῇ παρόντι πρακτικῇ ὡς
 τὸ [ὑ]φος δηλοῖ καὶ μαρτυρῶν ὑπέγραψα τὸν τίμιον σταυρὸν, τὸ δὲ
 ὑφος Βασίλειος κουράτωρ [†

σίγνον	Μιχαήλ
τοῦ	Ἀρμένη

] Μιχαήλ ὁ τοῦ Ἀρ-
 μένη παρὼν καὶ μαρτυρῶν ὑπέγραψα τὸν τίμιον σταυρὸν, τὸ δὲ ὑφος
 Βασίλειος προνοητής, † Μιχαήλ ὁ Ἡολίτης παρήμην ἐπὶ τῇ παρόντι
 40 πρακτικῇ καὶ μαρτυρῶν [ὑπέγραψα] ἰδιοχείρως †

σίγνον	Ἰω
	Μειζότερος

 Ἰωάννης ὁ Μειζότερος ὁ Βουθλας παρήμην ἐπὶ [τῇ π]αρόντι πρα-
 κτικῇ καὶ μαρτυρῶν ὑπέγραψα ἰδιοχείρως τὸν τίμιον [σταυρ]ὸν, τὸ δὲ
 ὑφος Βασίλειος κουράτωρ. † Νικήτας πρωτοσπαθάριος καὶ ἐπισκε-
 πτίτης [Μαι]άνδρου ὁ Χαλκούτζης δοῦλος Χριστοῦ. †

5.-

Κατάστασις τοῦ Βαρδαλῆ¹

[Μη]νι Μαρτίῳ ἰθ̄ ἡμέρα γ̄ ἰνδικτιῶνος ἰθ̄ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πανιε-
 ρωτάτου μητροπολίτου [Μι]τυλήνης κυροῦ Θεοδώρου, τῶν πανσεβά-
 στων σεβαστῶν τοῦ τε κυροῦ Συμεῶν τοῦ [καὶ] συγγάμδρου τοῦ παν-
 ευγενεστάτου Ῥαοῦλ : τοῦ Ἀγγέλου κυροῦ Ἰωάννου [τοῦ] Παλαμα
 5 κυροῦ² τοῦ οἰκείου τῇ βασιλεῖ τῇ ἀγίῳ τοῦ Φρεδερούχου καὶ
 ἐτέρων † [Οὐ] μόνον Χριστὸς ἡ ἐνυπόστατος καὶ αὐτόχρημα ζωὴ καὶ
 ἀλήθεια τὸν θάνατον [κα]τὰ τὰς γραφὰς εἰς νίκος κατέπειν ἰσχύσας
 καὶ τὸ σατανικὸν [το]ῦ ψεύδους νέφος ἀπήλασεν ἡ αὐτοαλήθεια ἀνα-
 τείλασα, ἀλλὰ καὶ [ἡ τ]οῖς κατὰ κόσμον πράγμασιν ἐγκρατεσπαρμένη
 10 φύσις τῆς ἀληθείας [κα]ὶ ὁ τηλαυγῆς τῶν ὄντων λόγος· τὸ ἐξευρεθῆν
 ἐκ περιέργου διανοίας [ψ]εῦδος κατηγγωνίσαστο· καὶ ζῆ καὶ ἔτι διὰ
 Χριστὸν τὴν αὐτοαλήθειαν [κα]ὶ ἐν ἀνθρώποις ἡ τοιαύτη ἀλήθεια πο-
 λιτεύεται. Ἀλλ' εἰς τί μοι βλέπει [τ]ὸ τοῦ λόγου προαναφώνημα ; Οἱ
 ἔποικοι τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σαμφῶν [σ]θεναροὶ μὲν ὄντες ἀνέκαθεν
 15 διὰ τὸ ὑπὸ μεγάλων ἀνθρώπων καὶ βασι[λ]ευσιν οἰκείων καὶ ἐξκου-
 σιάζεσθαι καὶ συντηρεῖσθαι καὶ δεφενδεύεσθαι [ν]ομῆς ἐπιλαμβανόμε-

¹ Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε γεγραμμένη ἄνω ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὀπισθίας σελίδος τοῦ παραφύλλου, ἀλλ' ἀναφέρεται κατὰ τὸ ἐν τοῖς βυζαντιακοῖς χειρογράφοις γνωστὸν ἔθος εἰς τὸ ἐν μέσῳ τῶν φύλλων τούτων ἀρχόμενον νέον ἔγγραφο.

² Ἐκεῖνον ὡσεὶ πέντε ἕως ἑξ γραμμάτων,

νοι τινῶν πλησιοχώρων αὐτοῖς, ἤδη καὶ εἰς [δ]εσποτεῖαν ἔλκον αὐτὴν· καὶ λογισμοὺς ἐκ κεφαλῆς ἀνέφυον [. . .] οὓς ἐπικατασκευάζοντες τὸ δοκοῦν ἐκείνοις εὔρε. . . .

20

Τὸ ὑπ' ἀρ. 4 ἀνωτέρω τὸ πρῶτον νῦν ἐκδιδόμενον ἔγγραφον ἐξηγεῖ τίνες ἦσαν οἱ ἀρπαγες τῶν κτημάτων τῆς μονῆς Ξηροχωραφίου Σαμφηνοί, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τοῖς τρισὶν αὐτοκρατορικοῖς χρυσοθύλλαις. Εἶνε δῆλα δὴ οἱ ἔποικοι τῆς ἐπισκέψεως Σαμφῶν, ἀνηκούσης εἰς τὸ θέμα Μαιάνδρου. Βλέποντες δ' ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρὰ τῷ Miklosich καὶ τῷ Müller ἐκδεδομένων χρυσοθύλλων, ὅτι ἡ τήρησις τῶν δικαιωμάτων τῆς μονῆς καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀρπάγων ἀπόσπασις τῶν τοπίων αὐτῆς ἀνετέθη εἰς τὸν δοῦκα τοῦ θέματος τῶν Θρακησίων, οὗ πρωτεύουσα πόλις ἦτο ἡ Ἐφεσος, ἐννοοῦμεν, ὅτι τὸ θέμα Μαιάνδρου ἦτο ὑποδιαίρεσις τοῦ μεγάλου ἐκείνου θέματος, καθ' ἃ καὶ ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ θέματα ὑπῆρχον ἐν τῷ βυζαντιακῷ κράτει, περὶ ὧν θέλω διαλάβει ἄλλοτε. Ὡς δ' ἐκ τοῦ ὀνόματος δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν, τὸ μικρὸν τοῦτο θέμα ἀντεστοίχει εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Μαιάνδρου διαρρεομένας χώρας τῆς βορείου Καρίας καὶ πρωτεύουσαν εἶχε βεβαίως τὴν Μίλητον, περιελάμβανε δὲ καὶ τὸ ὄρος Λάτμον, τὸ Λάτρος τῶν Βυζαντινῶν, περιφανὲς διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ μονῶν καὶ ἀναχωρητηρίων. Τοῦτο διευκολύνει ἡμᾶς εἰς τὸ νάναζητήσωμεν ἐν τῇ περὶοχῇ ἐκείνῃ καὶ τὴν μὴ φυλοκρινηθεῖσαν μέχρι τοῦδε θέσιν τῆς μονῆς τοῦ Ξηροχωραφίου. Πράγματι δ' εὐρίσκομεν ἓνα τῶν Λατρηνῶν πατέρων, τὸν ἅγιον Νικηφόρον, ἓνα τῶν πατέρων τῶν ἀμέσως συνδεομένων πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐν Λάτρῳ μοναστικοῦ βίου, ἀκμάσαντα δ' ἐπὶ τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ (963-968) καὶ τοῦ Ἰωάννου Τζιμισκῆ (969-976), πρῶτον μὲν ἐγκαθιδρυόμενον ἐν τῇ Πλατώνῃ κειμένη περὶ τὰ Ἄναια, ἔπειτα δὲ μεταβαίνοντα πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ ὄρους, ὅπου καὶ μονὴν καθιστᾷ τὴν ἐπιλεγομένην τὰ Ἐρεβλίνθου, καὶ πρώτῃν μὲν οὖσαν, οὐκ ἐπίσημον δὲ, οἷα νῦν ἐστὶ. Τέλος δ' ὁ Νικηφόρος εἰς τὸ

Ξηρὸν Χωράφιον μειοικίζεται, τόπον γὰρ ἀλασάθη καὶ θηρῶν ἀγρίων ἐνδιαίτημα ὄντα. Κατατεμῶν τε ὁμῶς τοῦτον καὶ καθηρημένος (γρ. καθηράμενος) μοναστήριον ἔδειξε, τῶν ἑβδομήκοντα τὸν ἀριθμὸν πληροῦντος ἤδη τοῦ συστήματος τῶν συνεπομένων αὐτῷ μαθητῶν. Οὗς ἐλπιδί μόνῃ τῇ εἰς θεὸν καὶ θείοις λόγοις ἀρδεύων διέτροφε, μηδὲν τοῦ αἰῶνος τοῦτον τὸ πάραπαν ἐπιφερόμενος. Σπουδῇ δέ τις ὑπῆν οὐκ ἀγεννῆς τῷ ἀνδρὶ καὶ αὐτὸν τὸν τόπον οἶκον εὐκτήριον δειμασθαι ἦν δὲ ὑλώδης ὁ τόπος, ὃν διεγείρειν προέδειτο, καὶ πάνυ διάσει περιειλημένος πολλῶ καὶ προῖσχόμενος οὐ ῥαδίαν τὴν ἀποκάθαρσιν, ὡς καὶ ἐπέκεινα τῶν πέντε καμίνων ἐν αὐτῷ κωνίηται ἀσβέστον, ὡς φασιν, ἐκ τῆς ἐπικειμένης ὕλης. Ἐν μὲν τοίνυν τῶν νυκτῶν, ἐν ὄσῳ προσηύχετο, ὄρα στυλὸν πυρῶς, οὗ ἡ κορυφή τῶν οὐρανίων ἐξήπιετο. Μηδὲν οὖν ἰλιγγιάσας, εἴδιστο γὰρ ὀπτασίαις τοιαύταις, ἀπῆει μετὰ τὴν νύκτα τὸν τόπον ὀψόμενος καὶ ἰδοὺ ὁ ἀμφιλαφῆς ἐκεῖνος χώρος, ἐν ᾧ ὁ στυλὸς ὠράθη, ἐμπεπτουσιμένος ἦν. Εὐχαριστήσας οὖν κἀνταῦθα καὶ προσειπὼν τὰ εἰκότα, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ θυσιαστήριον ἐπήξατο, οὗ τὸν στυλὸν ἐοτάναι ἔδοξεν ¹. Καὶ πάλιν δ' ἔπειτα ὅς μνημονεύεται ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ τοῦ ἀγίου Νικηφόρου τὸ Ξηρὸν χωράφιον ². Πότε δ' ἡ μονὴ αὕτη προσέλαβε τὸ ἐπώνυμον ἀπλῶς τῆς Ἱερᾶς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ πρώτου τῶν παρὰ Miklosich καὶ Müller ἐκδιδομένων χρυσοβούλλων ³, δὲν εἶνε γνωστὸν. Καὶ εὐρίσκομεν μὲν μονὴν τινα ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λάτρους τὴν τῆς Ἱερᾶς ὀνομαζομένην ⁴, ἀλλ' εἶνε ἀμφίβολον ἂν αὕτη εἶνε ἡ προκειμένη

¹ «Βίος τοῦ ἁγίου πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου μοναχοῦ καὶ ἐπισκόπου Μιλήτου» ἐκδοθεὶς κατὰ τὸ μόνον ἀπόγραφον τὸ σωζόμενον ἐν τῷ Παρισιακῷ 1188 ὑπὸ τοῦ H. Delehaye τὸ μὲν πρῶτον ἐν τοῖς *Analecta Bollandiana* Τόμ. ΙΔ' (1895) σ. 133 κ. ἑ., εἶτα δὲ καὶ πάλιν παρὰ τῷ Theodor Wiegand Millet, Τόμ. Γ', α'. *Der Latmos* Ἐν Βερολίῳ. 1913 σ. 157 κ. ἑ. ἴδε ἀνωτέρω χωρία ἐν σ. 164, 23, 165, 1-2. 165 24-36.

² Ἐνθ' ἀν. σ. 167, 1. 176, 38.

³ *Acta et Diplomata* Τόμ. Ε' σ. 256.

⁴ Ἀγτόθι Τόμ. Δ' σ. 296.

ἢ ἡ κατά τινα ἐπιγραφὴν τῇ πανάγῳ παντινάσῳ Παρθένῳ ἀφιερωμένη, καθ' ἃ ἀποδέχεται ὁ κ. Wiegand ¹.

Κατὰ τάνωτέρω διαλευκανθέντα ἡ μονὴ Σηροχωραφίου περιλαμβάνετο εἰς τὸ θέμα Μαιάνδρου. Ἄλλὰ πλὴν αὐτοῦ μνημονεύεται κατ' ἐπανάληψιν ἐν ἐγγράφοις σχετιζομένοις πρὸς τὸ Λάτρος καὶ τὸ θέμα Μυλάσσης καὶ Μελανουδίου ². Καὶ ὁ μὲν Παχυμέρης ἐφρόνει, ὅτι τὸ Μελανουδίον ταύτιστόν πρὸς τὰ Δίδυμα τῆς ἀρχαίας Μιλήτου ³, ὁ δὲ Ramsay ⁴ διημφισβήτησε τὴν εἰκασίαν ταύτην, καὶ τέλος ὁ κ. Wiegand οὐκ ἄνευ ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων μετέθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχαίαν Μιουῦντα ⁵. Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα θεωρῶ ἀμφίβολον διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Ἡ Μύλασσα, ἣτις συναπετέλει μικρὸν θέμα μετὰ τοῦ Μελανουδίου, ἀντιστοιχεῖ βεβαίως πρὸς τὰρχαῖα Μύλασα τῆς Καρίας, μακρὸν μὲν ἀπέχοντα τῆς Μιουῦντος, κείμενα δ' ἐν μικρᾷ ἀποστάσει πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς Μιλήτου, καὶ κατὰ ταῦτα οὐδαμῶς εἶνε ἀπίθανος ἡ μαρτυρία τοῦ Παχυμέρους, ὅτι ἡ θέσις τοῦ Μελανουδίου τοῦ συναποτελοῦντος ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μικρὸν θέμα μετὰ τῶν Μυλάσων ἀντεστοίχει πρὸς τὰ Δίδυμα τῶν ἀρχαίων. Ἡ δὲ πρὸς βορρᾶν τοῦ Λάτμου παρὰ τὸν ῥοῦν τοῦ Μαιάνδρου κειμένη ἀρχαία Μιουῦς ἀνήκε πιθανώτατα εἰς τὸ θέμα Μαιάνδρου, ὅπου καὶ ἡ μονὴ Σηροχωραφίου. Ἦσαν δ' ἀμφότερα τὰ θέματα, τὸ τε τοῦ Μαιάνδρου καὶ τὸ τῆς Μυλάσσης καὶ Μελανουδίου, ὑποδιαιρέσεις τοῦ τῶν Θρακησίων. Καὶ περὶ μὲν τοῦ τοῦ Μαιάνδρου γίνεται τοῦτο σαφές ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, ὅτι δὲ καὶ τὸ θέμα Μυλάσσης καὶ Μελανουδίου εἰς τὸ αὐτὸ μέγα θέμα τῶν Θρακησίων ἀνήκε, δηλοῦται ἐκ τῆς θέσεως τῆς μονῆς Καλλιβάρων ἢ Λαμπωνίου, κειμένης

¹ Ἐνθ' ἀν. σ. 180.

² Miklosich-Müller Acta et Diplomata Τόμ. Δ' σ. 291, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 324, 325, 327, 328, 329. Τόμ. Γ' σ. 166.

³ Ἐκθ. Βόννης Τόμ. Β' σ. 211, 8.

⁴ The historical geography of Asia Minor. Ἐν Λονδίῳ 1890 σ. 112.

⁵ Ἐνθ' ἀν. σ. 185 σημ. 1.

μὲν εἰς τὰ νότια τοῦ ὄρους Λάτμου¹, ὑποτασσομένης δ' ὅμως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ θέματος Θρακησίων². Οὕτω τὸ θέμα Θρακησίων, ἐκτεινόμενον εἰς τὰ νότια τῆς ἀρχαίας Αἰολίδος καὶ ὄλην τὴν ἀρχαίαν Ἰωνίαν μετὰ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Λυδίας καὶ ἔχον πρὸς νότον τὴν ἀρχαίαν Δωρίδα, τὴν Λυκίαν, τὴν Παμφυλίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας κατέχον θέμα τῶν Κιβυρραιωτῶν, συμπεριλαμβάνει τὰ μικρὰ θέματα Μυλάσσης-Μελανουδίου καὶ Μαιάνδρου, εἰ μὴ καὶ τι ἄλλο, ὧν τοῦτο μὲν ἔκειτο ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Μαιάνδρου καὶ κατὰ τὰ βόρεια τοῦ Λάτμου, ἐκεῖνο δὲ συνείχετο μετ' αὐτοῦ πρὸς νότον, παρεκτεινόμενον μέχρι τῶν νοτιοανατολικῶν τῆς Μιλήτου.

Ἐκ τῆς τοιαύτης γεωγραφικῆς σχέσεως τῶν δύο μικρῶν θεμάτων Μυλάσσης-Μελανουδίου καὶ Μαιάνδρου ὀδηγούμενοι δυνάμεθα περαιτέρω νὰ ὀρίσωμεν καὶ τὰ κατὰ τοὺς Σαμψηνοὺς καὶ Μαλαχιώτας τοὺς διαρπάσαντας τὰ κτήματα τῶν μοναχῶν τοῦ Ξηροχωραφίου καὶ ἄλλως δ' ἐξ ἄλλων ἐγγράφων ἀποδεικνυομένους ὡς φιλάρπαγας καὶ ἀδίκους³. Καὶ δὴ Σαμψηνοὶ μὲν ἦσαν, καθ' ἃ εἶδομεν, οἱ ἐποικοὶ τῆς ἐπισκέψεως Σαμψῶν⁴, Μαλαχιῶται δὲ οἱ ἐπιμόρτως καὶ προνοιαστικῶς (κατὰ πρόνοιαν) ἔχοντες τὸ χωρίον Μαλαχίου ἢ τὰ Μαλαχίου, ὧν μεσοῦντος τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος ἐδέσποζε Μιχαὴλ ὁ τατζηγγούρης⁵, οἵτινες ὄκουν καὶ τὸ μετόχιον τῆς μονῆς Πάτμου τὸν Πύργον, κείμενον ἐν τοῖς παρὰ τὸν Μαιάνδρον βασιλικοῖς ζευγηλατίαις, μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν, τοῦ τε Μαιάνδρου καὶ τοῦ διερχομένου ἀπὸ τῶν Παλατίων (Μιλήτου), ὅπερ οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου διαπερῶντες ἀπὸ

¹ ἴδε Wiegand Ἰνθ' ἄν. σ. 179.

² Miklosich-Müller Acta et Diplomata Τόμ. Δ' σ. 316.

³ Miklosich-Müller Ἰνθ' ἄν. Τόμ. Δ' σ. 290 κ. ἑ., Ε' σ. 266 κ. ἑ., Γ' σ. 183, 210, 211, 212.

⁴ Αὐτόθι Τόμ. Δ' σ. 291, 292, 293 ἄλλη ἐπίσκεψις τοῦ αὐτοῦ θέματος Μυλάσσης-Μελανουδίου ἢ τοῦ ἢ Μιλήτου. Ἠρβλ. Miklosich-Müller Ἰνθ. ἄν. Τόμ. Γ' σ. 4.

⁵ Οὕτως ἑλλιπὲς περιεφώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. ἴδε Miklosich-Müller Ἰνθ. ἄν. Τόμ. Δ' σ. 211.

τῆς Πάτμου ἔχουσι καὶ εἰς καταμονὴν καὶ ἀνάπαινον καὶ εἰς καταφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν¹. Κατὰ ταῦτα ἦ τε ἐπίσκεψις Σαμφῶν καὶ ἡ πρόνοια τῶν Μαλαχίου, ὧν οἱ ἔποικοι ἐξορμῶντες εἶχον καταλάβει γαίας ἀνηκούσας εἰς τὸ Σηροχωράφιον, ἔκειντο ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἡ μονὴ ἐκείνη θέματι Μαιάνδρου ἐγγὺς καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Μιλήτου, ἐγειτόνευον δ' οὕτω πρὸς τὰς κτήσεις τῶν Σηροχωραφηνῶν. Τούτων οἱ Σαμφηνοὶ εἶχον ἀποσπάσει κατὰ τι Λατρηνὸν ἔγγραφον καὶ ἀπὸ ἄλλης τῶν ἐπὶ τοῦ Λάτμου μονῶν, τῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου, τὸ προάστειον τὸ καλούμενον Ἀλεξάνδρειον². Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερε κατὰ τὸν Στράβωνα ἄλλος καθιερωμένον Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου καὶ κείμενον κατὰ τὸν ἰσθμὸν τῆς χερσονήσου τῆς Τέως καὶ τῶν Ἐρυθρῶν³. Ἄλλ' ἡ Τέως ἔκειτο παρὰ πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὥστε δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ταυτίσωμεν τὸ ἄλλος ἐκεῖνο πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρειον τοῦ Λατρηνοῦ ἔγγραφου. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπίθανον, ὅτι μᾶλλον ἐν τῷ Ἀλεξανδρείῳ τούτῳ περιεσώθη κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας τὸ ὄνομα τῆς ἀρχαίας ἐν Καρρίᾳ Ἀλεξανδρείας, ἣτις ἔκειτο παρὰ τὸν Λάτμον κατὰ τὴν ῥητὴν μαρτυρίαν Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου⁴. Ἄν δ' ἡ εἰκασία αὕτη εἶνε ὀρθή, πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν θέσιν τῆς Ἀλεξανδρείας ταύτης μεταξὺ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Μυσοῦντος ἢ τῆς Πριήνης.

Τέλος δὲ παρατηρητέον, ὅτι τὰ δύο παράφυλλα τῶν λαυρεντιακῶν κωδίκων 308 καὶ 316, ἐν οἷς ἀντεγράφησαν μὲν ἐκ τῶν πρωτοτύπων τὰ τρία αὐτοκρατορικά χρυσόβουλλα τὰναφερόμενα εἰς κτήσεις τῆς μονῆς Σηροχωραφίου, ἐνεγράφη δ' ἐν πρωτοτύπῳ τὸ ὑπ' ἀρ. 4 ἀνωτέρω ἐκδοθὲν ἔγγραφον μετὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 5 καὶ ἄλλων ἐκπεσόντων, εἶνε πιθανῶς ἀποσπάσματα

¹ *Miklosich-Müller* ἐνθ' ἀν. Τόμ. Δ' σ. 181. Ἴδε περὶ τοῦ μετοχίου τούτου τοῦ Πέργου καὶ Τόμ. Δ' σ. 177, 189, 196, 200, 201, 211, 236 250.

² *Miklosich Müller* ἐνθ' ἀν. Τόμ. Δ' σ. 290 x. i.

³ *Στράβωνος* XIV, σ. 644.

⁴ *Στέφανος Βυζάντιος* ἐν λ. Ἀλεξάνδρεια.

ἐξ αὐτοῦ τοῦ κώδικος τῆς μονῆς, ἐν ᾧ συμπεριελαμβάνοντο οἱ τίτλοι τῶν κτημάτων αὐτῆς, εἶνε δὲ λυπηρὸν, ὅτι ἀπώλεσθη τὸ λοιπὸν αὐτοῦ μέρος.

Ἄλλ' ἢ ἀνωτέρω μελέτη δύναται νὰ γάγῃ καὶ εἰς τὴν ἐπί-
 λυσιν τοῦ ζητήματος περὶ τοῦ τίς εἶνε ὁ ἄδηλος αὐτοκράτωρ ὁ
 ἐκδὸς τὰ ὑπὲρ τῶν μοναχῶν τοῦ Ξηροχωραφίου χρυσόβουλλα.
 Καὶ δὴ, ἀπιθάνου ὄντος, ὅτι τὰ χρυσόβουλλα ἀνέρχονται εἰς
 τὸν πρῶτον αἰῶνα μετὰ τὴν κτίσιν τῆς μονῆς, οὐχ ἦττον ἀπο-
 κλείονται οἱ χρόνοι τῆς ἀρχομένης ἐπικρατήσεως τῶν Τούρκων
 ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα καὶ πρέπει νὰ κατ-
 ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν μετὰ τὰς
 πρώτας σταυροφορίας ἀνακτήσεως τῆς δυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας¹.
 Ἄλλ' ἔτι μᾶλλον ἀγόμεθα εἰς ἀκριδέστερον καθορισμὸν τοῦ
 χρόνου τῶν ἐγγράφων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν μονὴν Ξηρο-
 χωραφίου καὶ τὰς μετὰ τῶν Σαμφηνηῶν καὶ Μαλαχιωτῶν ἔρι-
 δας αὐτῶν ἐκ τῆς χρονολογίας δύο τῶν λοιπῶν σχετικῶν πρὸς
 τοὺς Σαμφηνοὺς καὶ Μαλαχιώτας ἐγγράφων, τῆς παραδοικῆς
 γραφῆς τοῦ δουκὸς τῆς χώρας Μελανουδίου Ἰωάννου τοῦ Σε-
 λαγίτου, ἐκδοθείσης τῷ 1262², καὶ τοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκ-
 δοθέντος χρυσοβούλλου ὀρισμοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ
 Παλαιολόγου³. Τῶν χρόνων δ' αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπολάβω-
 μεν ὅτι ἀπομακρύνονται οὐ μόνον τὸ εἰς τὰς περὶ τοῦ Ἀλε-
 ξανδρείου ἔριδας τῶν Σαμφηνηῶν καὶ τῆς μονῆς Ἁγίου Παύλου
 ἀναφερόμενον ἔγγραφο, ἐν τῷ ὁποίῳ ἄλλως βλέπομεν συν-
 υπογεγραμμένον καὶ τὸν σεβαστὸν καὶ μέγαν λογοθέτην Ἰωάν-
 νην Στρατηγόπουλον, ὄντα πιθανῶς συγγενῆ τοῦ γνωστοῦ ἐπὶ
 τῶν ἡμερῶν Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου καίσαρος Ἀλεξίου
 Στρατηγοπούλου, ἀλλὰ καὶ τὰνωτέρω παρατεθέντα ἔγγραφα

¹ Τὸ ὄνομα Φρειδερίχου ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 5 ἐγγράφῳ δύναται νὰ συνδεθῇ πρὸς τὴν
 διάδοσιν τοῦ ἱσραηλικοῦ τούτου ὀνόματος ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐν ἔτει 1190 ἐκπολιορ-
 κήσεως τοῦ Ἰκονίου ὑπὸ τοῦ Φρειδερίκου Βαρβαρσάσα.

² Miklosich-Müller *ibid'* ἀν. τόμ. Γ' σ. 210 κ. ζ.

³ Αὐτόθι σ. 212 κ. ι.

περὶ τοῦ Σηροχωραφίου. Καί ταῦτα μὲν, φέροντα χρονολογίαν τὸ μὲν Σεπτεμβρίου, τὸ δὲ Ἀπριλίου Ἰνδικτιῶνος β', ἠδύναντο εὐκόλως νάναχθῶσιν εἰς τὰ ἔτη 1273 καὶ 1274 ἢ μᾶλλον εἰς τὸ 1258 καὶ 1259, τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐν Νικαίᾳ ἀρχῆς αὐτοῦ τοῦ Μιχαήλ. Δυσκολώτερος δ' εἶνε ὁ ὀρισμὸς τοῦ ἔτους τοῦ ἐγγράφου, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Σαμφηνῶν διαρπαγῆς τοῦ Ἀλεξανδρείου, ὅπερ χρονολογεῖται εὐθύς ἐν ἀρχῇ μηνὶ Μαρτίῳ καδ', ἡμέρᾳ ε', Ἰνδ. ε'. Ἄλλ' ἔτη καθ' ἃ ἢ 24 Μαρτίου συνέπιπτεν ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Πέμπτην, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς Ἰνδικτιῶνα δευτέραν εἶνε ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ἀλώσεως μόνα τὰ 1082, 1037, 1112 καὶ 1127, ἐν ᾧ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγγράφον εἶνε βεβαίως πολὺ νεώτερον, μὴ ἀφιστάμενον πολὺ τῶν ἐτῶν, καθ' ἃ ἐξεδόθησαν τὰ λοιπὰ σχετικὰ ἔγγραφα. Ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἢ ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἢ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἢ ὁ ἀριθμὸς τῆς Ἰνδικτιῶνος ἔχουσι σφαλερώς. Ἄν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ λάθος ἔγκειται ἐν τῇ Ἰνδικτιῶνι ἐκ παραναγνώσεως τοῦ β' ὅπερ ἐνίοτε συγχέεται πρὸς τὸ ε, εὐρίσκομεν ἔτος, καθ' ὃ συμπίπτει ἢ 24 Μαρτίου ἡμέραν Πέμπτην ἐν Ἰνδικτιῶνι δευτέρα, τὸ 1244, καὶ φερόμεθα οὕτως εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰωάννου Δούκα Βατάτζη, ἀφιστάμεθα δὲ μόνον δεκατέσσαρα ἔτη ἀπὸ τῆς πιθανῆς ἐκδόσεως τῶν τριῶν χρυσοβούλλων τοῦ Μιχαήλ Παλαιολόγου καὶ δεκαοκτώ ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς παραδοτικῆς γραφῆς τοῦ Ἰωάννου Σελαγίτου.